

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/343/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218443
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3812218443.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovéj v právnej veci navrhovateľa: T., s.r.o., so sídlom v F., T. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: L. C., zastúpená Y. L. SR, A. W. XX, F., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. októbra 2014, č.k. 7C/172/2012 - 23, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ od odporcu domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 4.057,66 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 811,53 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 na spoločné konanie pod č. k. 7C 144/2012 spojil aj vec vedenú na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 172/2012. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 a § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. nevydaní rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že od predmetná žiadosť bola na Okresnému súdu Prievidza doručená dňa 09.09.2010, pričom Okresný súd Prievidza dňa 05.10.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Lehota 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa podľa súdu prvého stupňa vzťahuje iba na prípad vydania poverenia na vykonanie exekúcie a nie na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Súd prvého stupňa konštatoval, že zo strany exekučného súdu nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, pretože žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tamojšiemu súdu doručená dňa 09.09.2010 a súd o nej rozhodol dňa 05.10.2010, pričom súd uvedenú dobu, za ktorú rozhodol, považoval za primeranú vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky a uvedené vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa. V sporom dotknutom exekučnom konaní tak neboli preukázané navrhovateľom avizovaná nečinnosť, zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. V

predmetnej veci súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1, ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z., a to po vykonaní materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom. Rozhodcovskú doložku vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, teda ako neplatnú, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie sporu medzi účastníkmi. Exekučný súd bol preto v prípade nespôsobilého exekučného titulu oprávnený zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako celok. Navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Podľa názoru súdu, navrhovateľ sa snaží predmetným návrhom eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia. Súd tak dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa neho v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, že bol nečinný, konal so zbytočnými prietahmi, že vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p. a nakoľko odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal. Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti odporcu za vznik škody, nebol dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. S poukazom na odôvodnenie rozsudku nebolo potrebné podať návrh na kontrolu ústavnosti § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012 z dôvodu, že by mal byť v rozpore s Ústavou SR.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané,

avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p..

Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 08.10.2014 pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi 22.09.2014. Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčast' náležite neospravedlnil.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02.11.2012 pod sp.zn. 4NcC/613/2012-19, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. H. N. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval vylúčený sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania a rozhodovania vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietanom neumožnení reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa.

Nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Navrhovateľ bez ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhoval pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Navrhovateľ nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti navrhovateľa, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvého stupňa nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p., ale riadne nariadil pojednávanie podľa § 114 O.s.p..

Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods.

2 O.s.p., najmä, že by súd prvého stupňa riadne nezdôvodnil, prečo rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia nepredstavuje nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prieťahoch konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvého stupňa sa veľmi podrobne zaoberal časovou následnosťou jednotlivých úkonov v exekučnej veci, kde bol oprávnený navrhovateľ a jeho zistenia zodpovedajú vykonaným dôkazom. Pokiaľ ide o konštatovanie prieťahov, tak súd prvého stupňa podrobne vyložil, z akého dôvodu časové rozdiely medzi jednotlivými úkonmi exekučného súdu nemohol posudzovať ako prieťahy a ako nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh navrhovateľa nevyplýva.

Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p.. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne, a preto krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému odporcovi trovy odvolacieho konania nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.